

— Ти кой си, бе? — попита ме, като сне кратунката отъ уста.

Обадихъ му; заговорихме. На тръгване го питамъ добре ли е, здравъ ли е, не иска ли да го настанимъ другаде, при хора.

— Сполай ти, синко, — отвърна ми той. — Тукъ ще си стоя. Чакамъ своитѣ. Да се не изплашатъ за мене, като се върнатъ... Нищо ми нѣма. Малко ме разтриса, ама ще мине... Ще оздравѣя... И други пжтъ е било...

Отидохъ си. Една утринъ, следъ нѣколко дни, войниците бѣха отишли пакъ да му отнесатъ храна. Видѣли го — клюмналъ глава. Помислили, че спи, Викали, будили го. Но този пжтъ старецътъ не отвърналъ на думитѣ имъ. Най-сетне разбрали: надъ безжизненитѣ му слѣпи очи бѣше слѣзълъ тихъ, непробуденъ сънъ.

Той бѣше видѣлъ освободена Добруджа — не съ очитѣ си, а съ възраждана душа. И тукъ свършваше земниятъ му пжтъ.

